

tægter og Udgifter, der vedrøre de førstnævnte Anliggender, behandles som særlige, og altsaa ere under Rigsdagens Omraade. Idet dette er anerkjendt fra Ministeriets Side, troer jeg ikke, at Rigsdagen kan tabe noget ved, at Sagen stilles i Bero. Enhver Lov, der vedrører Coloniernes indre Anliggender, maa forelægges her for Rigsdagen, og enhver Udgift, der skulde afholdes med Hensyn til Vestindiens indre Anliggender, maa voteres af Rigsdagen for at være gyldig. Det vil altsaa være nødvendigt for Ministeriet, der ikke har optaget Vestindien i Finantsloven for 1856—57, at forelægge en Tillægsbevillingslov, hvor Indtægter og Udgifter, forsaavidt de ere indre vestindiske Anliggender, maae opføres, hvilken maa vedtages af Rigsdagen for at være gyldig. Det er altsaa vort Standpunkt; vi kunne ikke tabe noget ved Sagens Udfattelse. Det er ganske vist, at der kan herse nogen Uklarhed i saa Henseende, men Faren ved, at Forholdet for Diebliffet stilles i Bero, er aabenbart ikke meget stor. Der skal nemlig ikke forelægges Rigsraadet en Finantslov, hvorover Rigsraadet tager Beslutning, men et Normalbudget bliver eenfaldt affattet af Regjeringen, og idet Rigsraadet saaledes ikke faaer Indflydelse paa Normalbudgettets første Udfattelse, kan Regjeringen, dersom den er enig med Rigsdagen i dens Udfattelse af dette Forhold, i finantsfel Henseende ordne Sagen, uden at nogen Conflict reiser sig — det er for mig Hovedsagen. Dersom Ministeriet derimod maatte have een fra Rigsdagens forffjellig Anskuelse, dersom saaledes Poster opføres paa Fællesbudgettet, som efter vor Mening burde have været opførte paa det særlige Budget, og vi altsaa savne Poster, som vi mene burde findes, eller dersom vi paa den anden Side finde Udgifter opførte paa vor Finantslov, Vestindien angaaende, som vi mene vedrøre hele Monarchiet, saa ere vi istand til at forandre dette, og saaledes hævde

vor Ret. Det er derfor, jeg mener, at Conflicten ikke længere er tilstede i den Forstand, hvori den var tilstede, da Sagen første Gang blev forhandlet her; thi da vare Meningerne, om hvad der skulde betragtes som indre vestindiske Anliggender, meget forffjellige, men nu er Uenigheden fjernet, nu ere vi enige om, at Alt, hvad der er Kongerigets særlige Anliggender, ogsaa skal være indre vestindiske Anliggender, og som saadanne behandles paa Rigsdagen. Jeg troer ogsaa, det er en noget misling Stilling for en Forsamling at indtage, at man istedetfor lidt efter lidt ved de enkelte Sagers Behandling at faae afgjort, hvad der hører under vort Omraade, vedtager særlige Competencelove, hvori Principerne opstilles og Conflicten ligesom paatvinges, da den strax indtræder, hvis der er en forffjellig Udfattelse. Dersom vi nemlig vedtage en Lov som denne, maa Sagen forelægges Rigsraadet, og, naar den ikke gaaer igjennem der, vender den her tilbage igjen. Forkaste vi da atter den Udfattelse, som Rigsraadet har gjort gjældende, maa Spørgsmaalet igjen vende tilbage til Rigsraadet, og endelig kan § 22 i Fællesforfatningen blive gjort anvendelig for at faae dømt over Conflicten. Alt det undgaae vi, naar vi holde os paa det negative Standpunkt og vente, indtil Tillægsbevillingsloven bliver forelagt; naar vi der gjøre vore Anskuelser gjældende og støtte os til det Udgangspunkt, vi nu engang have erholdt, saa behøver der ikke at blive Conflict, om end Rigsraadets Mening maatte være en anden end vor. Da der ikke, i hvad der nu foreligger, findes nogen Garanti for, at den Lov, Udvalget har foreslaet, kan gennemføres, maa jeg altsaa, dersom den ærede Indenrigsminister ikke tør give en Forsikkring om, at Ministeriet er bestemt paa at gennemføre Udvalgets Anskuelser — tilraade, at man ikke indlader sig paa et Lovgivningsarbejde af denne Bestaaelse.